

Profeten Joels bok og den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken - Nummer to

Jeff Pippenger

2025-12-02

Nummer to

«Det er med en alvorlig lengsel jeg ser fram til den tid da begivenhetene på pinsedagen skal bli gjentatt med enda større kraft enn ved den anledning. Johannes sier: «Jeg så en annen engel komme ned fra himmelen, som hadde stor makt; og jorden ble opplyst av hans herlighet.» Da skal, som ved pinsetiden, folket høre sannheten forkynt til dem, hver mann på sitt eget tungemål.

«Gud kan blåse nytt liv inn i hver sjel som oppriktig ønsker å tjene Ham, og kan berøre leppene med en glødende kull fra alteret og gjøre dem veltalende i Hans lovprisning. Tusenvis av stemmer vil bli gjennomtrengt av kraft til å forkynne de vidunderlige sannheter i Guds Ord. Den stammende tunge skal bli løst, og de fryktsomme skal bli gjort sterke til å bære et frimodig vitnesbyrd om sannheten. Må Herren hjelpe sitt folk til å rense sjelens tempel fra all urenhet og til å opprettholde en så nær forbindelse med Ham at de kan få del i den sene regn når det blir utøst.» Review and Herald, 20. juli 1886.

Pinse, når den betraktes som en av Herrens høytider, kan ikke skilles fra påsken, de usyrede brøds høytid, førstegrødeofferet og ukenes høytid. Pinse er et tidsrom, selv om den også er et tidspunkt. Derfor kalles den «pinsetiden». Tiden begynte med Kristi død, begravelse og oppstandelse. Etter sin himmelfart begynte Kristus førti dager med personlig undervisning, som ble etterfulgt av ti dager i salen ovenpå, hvor enhet ble oppnådd. 11. september innledet en tidsperiode som ender ved søndagsloven i De forente stater. Denne søndagsloven er fremstilt ved pinsedagen som et tidspunkt; et tidspunkt som er blitt forutgått av et tidsrom som begynte 11. september. Fra 11. september og frem til søndagsloven gjentas «pinsetiden».

Peter forklarte at det mirakuløse fenomenet med «ildtunger» ikke var drukken dårskap, men en oppfyllelse av Joels bok, fordi det ble reist en innvending mot budskapet. «Tunger» representerer fremstillingen av et budskap, og ilden representerer Den Hellige Ånd. Pinsens budskap representerer en sammensmelting av guddommelighet (Gud er en fortærende ild) med tungens menneskelighet. Slik Peter representerer de hundre og førtifire tusen under tiden for senregnet, slik representerer også de kverulerende jødene et folk under den tidligere pakt, som blir forbigått nettopp på det tidspunkt da senregnet faller.

Og de ble alle fylt med Den Hellige Ånd og begynte å tale i andre tungemål, etter som Ånden gav dem å tale. Og det bodde jøder i Jerusalem, gudfryktige menn fra hver nasjon under himmelen. Da nå dette ryktet spredte seg, kom mengden sammen og ble forvirret, fordi hver enkelt hørte dem tale på sitt eget språk. Og de ble alle ute av seg av forundring og undret seg og sa til hverandre: Se, er ikke alle disse som taler, galileere? Og hvordan kan det ha seg at vi hver især hører vårt eget tungemål, det vi er født i? Partere og medere og elamitter og de som

bor i Mesopotamia, Judea og Kappadokia, i Pontus og Asia, Frygia og Pamfylia, i Egypt og i traktene av Libya ved Kyrene, og tilreisende fra Roma, både jøder og proselytter, kretere og arabere — vi hører dem tale på våre tungemål om Guds storverk. Og de var alle ute av seg av forundring og var i villrede og sa til hverandre: Hva betyr dette? Men andre sa spottende: De er fulle av søt vin. Da stod Peter fram sammen med de elleve, hevet sin røst og talte til dem: Judeiske menn, og alle dere som bor i Jerusalem, dette skal være kjent for dere, og lån øre til mine ord: For disse er ikke beruset, slik dere mener, ettersom det bare er den tredje time på dagen. Apg 2:4–15.

Peter forklarer pinse som en oppfyllelse av Joels bok. Han gjør dette profetisk idet hele verden er representert, for avsnittet sier at tilhørerne kom «fra hver nasjon under himmelen». Ved 9/11 ble jorden opplyst av Kristi herlighet, og deretter igjen ved søndagsloven vil de hundre og førtifire tusen fullkomment gjenspeile Kristi herlighet idet de løftes opp som et banner for hele verden. Pinseperioden begynte ved 9/11 og ender ved søndagsloven.

«Ikke én av oss vil noen gang motta Guds segl så lenge våre karakterer har én flekk eller lyte på seg. Det er overlatt til oss å rette på manglene i våre karakterer, å rense sjelens tempel for all urenheter. Da vil sildigregnet falle over oss, slik tidligregnet falt over disiplene på pinsefestens dag.»

«Vi er altfor lett tilfredse med det vi har oppnådd. Vi føler oss rike og blitt rikelig utrustet med gods og vet ikke at vi er «elendige og ynkelige og fattige og blinde og nakne». Nå er tiden inne til å gi akt på den Sanne Vitnes advarsel: «Jeg råder deg til å kjøpe av Meg gull lutret i ild, så du kan bli rik, og hvite klær, så du kan være kledd, og din nakenhets skam ikke skal bli åpenbar; og salv øynene dine med øyensalve, så du kan se.» ...»

«Det er nå vi må bevare oss selv og våre barn uplettet av verden. Det er nå vi må vaske våre karakterens kjortler og gjøre dem hvite i Lammets blod. Det er nå vi må seire over stolthet, lidenskap og åndelig sløvhet. Det er nå vi må våkne og gjøre en målbevisst innsats for karakterens harmoni. 'I dag, om dere vil høre Hans røst, så forherd ikke deres hjerter.' Vi befinner oss i en høyst prøvende stilling, mens vi venter og våker på vår Herres åpenbarelse. Verden er i mørke. 'Men dere, brødre,' sier Paulus, 'er ikke i mørke, så den dag skulle komme over dere som en tyv.' Det er alltid Guds hensikt å føre lys ut av mørke, glede ut av sorg, og hvile ut av tretthet for den ventende, lengtende sjel.»

«Hva gjør dere, brødre, i det store forberedelsesverk? De som forener seg med verden, mottar den verdslige form og forbereder seg på dyrets merke. De som ikke stoler på seg selv, som ydmyker seg for Gud og renser sine sjeler ved å lyde sannheten, disse mottar den himmelske form og forbereder seg på Guds segl i sine panner. Når forordningen går ut og stemplet blir påtrykt, vil deres karakter forbli ren og plettfri i all evighet.»

«Nå er tiden inne til å forberede seg. Guds segl vil aldri bli satt på pannen til en uren mann eller kvinne. Det vil aldri bli satt på pannen til den ærgjerrige, verdenselskende mann eller kvinne. Det vil aldri bli satt på pannen til menn eller kvinner med falsk tunge eller svikefullt hjerte. Alle som mottar seglet, må være uten plett for Gud — kandidater for himmelen. Gå framover, mine brødre og søstre. Jeg kan bare skrive kort om disse punktene nå, idet jeg bare

henleder deres oppmerksomhet på nødvendigheten av forberedelse. Gransk Skriftene selv, så dere kan forstå den fryktelige alvor i den nåværende stund.» Testimonies, bind 5, 214, 216.

Her identifiserer søster White pinse som et tidspunkt, i samsvar med søndagsloven i De forente stater, «når forordningen utgår». Men selv om hun angir søndagsloven og pinse som et tidspunkt, identifiserer hennes budskap, som kaller til forberedelse, en periode som går forut for søndagsloven, som forbilledlig fremstilles ved pinsetiden. Søndagsloven er prøven angående sabbaten på den syvende dag, og perioden fra 11. september og frem til søndagsloven kan identifiseres som den symbolske «Herrens forberedelsesdag». Forberedelsen går forut for prøven.

Den «sene regn vil falle over» de hundre og førtifire tusen, akkurat «slik den tidlige regn falt over disiplene på pinsedagen». Den perioden som fremstilles som pinsetiden, begynte med et lett dryss da Kristus vendte tilbake fra sin himmelfart.

Og da han hadde sagt dette, åndet han på dem og sa til dem: Ta imot Den Hellige Ånd.
Johannes 20:22.

Hans ånde formidler Den Hellige Ånd, og ånden er det som frembringer ordenes lyd. Jesus er Ordet, og Hans ånde formidler Den Hellige Ånd gjennom meddelelsen av Hans ord. Ånden er det som gav Adams kropp liv, og ånden er det som gir Esekiels hær av oppstandne, døde tørre ben liv.

«Kristi handling, idet han åndet på sine disipler Den Hellige Ånd og meddelte dem sin fred, var som noen få dråper før det rikelige regnskyll som skulle gis på pinsedagen.» Spirit of Prophecy, bind 3, 243.

Ved begynnelsen av pinsetiden meddelte Kristi «åndepust» Den Hellige Ånd til disiplene, men noen tvilte.

Men Tomas, en av de tolv, kalt Didymus, var ikke sammen med dem da Jesus kom. De andre disiplene sa derfor til ham: Vi har sett Herren. Men han sa til dem: Dersom jeg ikke får se naglemerkene i hans hender og stikke min finger i naglemerkene og legge min hånd i hans side, vil jeg slett ikke tro. Joh. 20:24, 25.

Pinsetiden innledet en periode med «prøvelse», som begynte med Kristi åndepust og Thomas' tvilskontrovers. Thomas' kontrovers i begynnelsen er et forbilde på jødernes kontrovers ved avslutningen av pinsetiden. Kristus meddelte sitt ord og Den Hellige Ånd til disiplene i begynnelsen, og disiplene meddelte ordet og Den Hellige Ånd til verden ved slutten av pinsetiden.

Det verk som Kristus fullførte da Han åndet på disiplene, var et annet vitnesbyrd om det samme verk som Han nettopp hadde fullført med disiplene på veien til Emmaus.

Og det skjedde, mens de samtalte med hverandre og drøftet dette, at Jesus selv kom nær og slo følge med dem. Men deres øyne ble holdt igjen, så de ikke kjente ham. ...

Da sa han til dem: O, dårlige dårer og trege av hjertet til å tro alt det som profetene har talt! Måtte ikke Kristus lide dette og så gå inn til sin herlighet? Og han begynte fra Moses og alle profetene og utla for dem i alle Skriftene det som er skrevet om ham selv. Og de nærmet seg landsbyen dit de var på vei; og han lot som om han ville gå videre. Men de nødde ham og sa:

Bli hos oss, for det lir mot kveld, og dagen er langt fremskreden. Og han gikk inn for å bli hos dem. Og det skjedde, da han satt til bords med dem, at han tok brødet, velsignet det, brøt det og gav dem. Da ble deres øyne åpnet, og de kjente ham; og han ble usynlig for dem. Og de sa til hverandre: Brant ikke våre hjerter i oss mens han talte med oss på veien, og mens han åpnet Skriftene for oss? Lukas 24:15, 16, 25–32.

Akkurat som Jesus «satt til bords» i Emmaus, at Han deretter sammen med disiplene. I begge tilfeller fremstilles det å spise. Samlet viser de at begynnelsen på pinseperioden kjennetegnes både ved Den Hellige Ånds ånde og ved spising. Åpningsbegivenhetene frembringer en strid mellom en klasse som tror, og en klasse som tviler. Spisingen, meddelelsen av Den Hellige Ånd og Skriftenes åpning innbefatter at Kristus begynte sin undervisning med «Moses og alle profetene». Kristi undervisning ble formidlet ved at Han tok Moses' profetiske linje og sammenstilte den med linjene hos alle profetene, litt her og litt der.

Den 11. september blåste ånden fra de fire vindene i Esekiel over de døde, tørre ben i kapittel trettisju. På den tiden, slik dette ble forbildet ved engelen som steg ned den 11. august 1840 og gav kraft til den første engels budskap, steg engelen i Åpenbaringen atten ned med et budskap som må etes, slik disiplene også at ved begynnelsen av pinseperioden. Tomas' uvillighet til å tro viser at når budskapet blir introdusert, blir en rystelse markert.

Når det gjelder Tvillingtårnenes fall den 11. september, blir vi fortalt at Herren reiste seg for å «ryste nasjonene forferdelig». Det er viktig å huske at en «rystelse» blant Guds folk blir tilveiebrakt av dem som kjemper imot et sannhetsbudskap. Det finnes «rystelser» som er ytre, men indre rystelser innenfor menigheten oppstår i sammenhengen av at et budskap blir framholdt.

«Jeg spurte om betydningen av den rystelsen jeg hadde sett, og fikk vist at den ville bli forårsaket av det rette vitnesbyrd som blir fremkalt ved rådet fra det Sanne Vitne til laodikeerne. Dette vil øve sin virkning på mottakerens hjerte og vil få ham til å løfte fanen høyt og frembære den rette sannhet. Noen vil ikke tåle dette rette vitnesbyrd. De vil reise seg imot det, og dette er det som vil forårsake en rystelse blant Guds folk.»

«Jeg så at det sanne vitnets vitnesbyrd ikke er blitt tatt til følge engang halvt ut. Det høytidelige vitnesbyrd som menighetens skjebne avhenger av, er blitt ringeaktet, om ikke fullstendig tilsidesatt. Dette vitnesbyrd må virke en dyp omvendelse; alle som i sannhet tar imot det, vil adlyde det og bli rensset.» Early Writings, 271.

Den indre «ristelsen» forårsakes av dem som motsetter seg fremstillingen av det laodikeiske budskapet. Søster White identifiserer Jones' og Waggoners budskap fra 1888 som det laodikeiske budskapet.

«Det budskap som er gitt oss ved A. T. Jones og E. J. Waggoner, er Guds budskap til den laodikeiske menighet, og ve over enhver som bekjenner å tro sannheten og likevel ikke gjenspeiler de gudgitte stråler for andre.» The 1888 Materials, 1053.

Motstanden mot det laodikeiske budskap frembringer en rystelse, og Søster White setter budskapet fra 1888 i sammenheng med nedstigningen av engelen i Åpenbaringen atten.

«En uvilje mot å oppgi forhåndsfattede meninger og til å ta imot denne sannhet lå til grunn for en stor del av den motstanden som kom til uttrykk i Minneapolis mot Herrens budskap gjennom brødrene Waggoner og Jones. Ved å hisse opp denne motstanden lyktes Satan i stor grad i å stenge ute fra vårt folk den Hellige Ånds særlige kraft som Gud lengtet etter å meddele dem. Fienden hindret dem i å oppnå den virkekraft som kunne ha vært deres i å bringe sannheten til verden, slik apostlene forkynnte den etter pinsedagen. Det lys som skal opplyse hele jorden med sin herlighet, ble motstått, og ved våre egne brødres handlemåte er det i høy grad blitt holdt borte fra verden.» Selected Messages, bok 1, 235.

Tomas' tvil ved begynnelsen av pinsetiden, som foregriper opprøret mot budskapet som kom på pinsedagen, foregrep den rystelse som fant sted da lederskapet i syvendedagsadventismen reiste seg og motsatte seg budskapet til den laodikeiske menighet slik det ble framstilt av Jones og Waggoner i 1888. I 1888 steg den mektige engel i Åpenbaringen atten ned for å opplyse jorden med sin herlighet, men i stor grad på grunn av disse ledernes uvillighet til å legge til side forutinntatte oppfatninger ble Korahs, Datans og Abirams opprør gjentatt. Tomas, jødene ved pinsen, Korahs opprør på Moses' tid, opprøret i 1888, foregriper alle 11. september, da det ifølge Joel skulle blåses i basun. Denne basunen ble, ifølge Jesaja, blåst for å påpeke Guds folks synder, og foregriper således 1888 og budskapet til Laodikea. Jeremias vekter, som blåser i basunen for å vende tilbake til «de gamle stier», svarer til at Jesaja løfter opp sin røst som en basun. Jeremias vektere er Habakkuks vektere, som stiller spørsmålet om hva hans stilling skal være i hans histories strid eller debatt?

Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på tårnet, og speide for å se hva han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg blir irettesatt. Habakkuk 2:1.

Ordet «irettesatt» betyr «bebreidet eller gikk i rette med», og det innebærer et spørsmål, for det neste verset gir et svar.

Og Herren svarte meg og sa: Skriv synet ned, og gjør det tydelig på tavler, så den som leser det, kan løpe. Habakkuk 2:2.

«Debatten» eller rystelsen som begynte i oppfyllelse av millerittisk historie, var William Millers budskap og hans regler for profetisk fortolkning i motsetning til protestantismens teologer. Debatten i millerittisk historie begynte med stadfestelsen av det millerittiske budskap den 11. august 1840, da ingen «ringere person enn Jesus Kristus» steg ned med en liten bok som Johannes skulle ta og ete. Vekternes strid i Habakkuk, Tomas' tvil, opprøret i 1888, Korahs opprør, anklagen om drukkenskap på pinsedagen vitner alle om en debatt som begynte ved 9/11. Striden det debatteres om, gjelder budskapet om det sene regn, som begynte å dryppe ved 9/11.

Svaret i Habakkuk, som førte millerittene til å fremstille 1843-diagrammet, henger sammen med utviklingen av to klasser av tilbedere, representert ved Korah og hans medsammensvorne i motsetning til Moses; ved Tomas og de andre disiplene; ved jødernes anklage om drukkenskap på pinsedagen; ved adventismens lederskap i 1888; ved protestantene i motsetning til millerittene i 1844; og ved de dårlige og de kloke jomfruene den 22. oktober 1844.

På 11. september åndet Kristus Den Hellige Ånd på sine disipler som noen få dråper før den fulle utgytelsen ved søndagsloven. Deretter åpnet Han deres forståelse for det profetiske budskapet, idet Han begynte «linje på linje» med Moses ved å føre disse disiplene tilbake til Jeremias gamle stier, hvor de ble salvet til å blåse i en advarende basun. Kristi åndedrag ved 11. september kom fra Esekiels og Johannes' fire vinder, og det var Laodikea-budskapet, som er det «rette vitnesbyrd», hvilket forårsaker en rystelse når det blir motstått. 1888 er et forbilde på opprøret til Korah, Datan og Abiram, for det var ikke bare budskapet som ble forkastet, men også de utvalgte vaktmennene som gav basunen en klar lyd.

Søster White skrev at den «ristelse jeg hadde sett» «ville bli forårsaket av det rette vitnesbyrd som ble fremkalt ved rådet fra det Sanne Vitne til laodikeerne». Budskapet i 1888 var dette rette vitnesbyrdet, og både 1888 og 11. september markerer nedstigningen av engelen i Åpenbaringen atten.

«Et rett vitnesbyrd må bæres fram for våre menigheter og institusjoner for å vekke de sovende.»

«Når Herrens ord blir trodd og adlydt, vil det skje en jevn framgang. La oss nå se vårt store behov. Herren kan ikke bruke oss før han blåser liv i de tørre ben. Jeg hørte ordene bli uttalt: 'Uten Guds Ånds dype bevegelse på hjertet, uten dens livgivende innflytelse, blir sannheten en død bokstav.'» Review and Herald, 18. november 1902.

Ved 9/11 nådde Laodikea-budskapet sin fullkomne oppfyllelse idet det siste kallet til Guds tidligere paktsfolk begynte å lyde. Det er da søster White bemerker: «Et rettfram vitnesbyrd må bæres til våre menigheter og institusjoner for å vekke de sovende.» Laodikea-budskapet begynte da engelen i Åpenbaringen atten steg ned ved 9/11, noe som betyr at budskapet til de laodikeiske syvendedagsadventistene ved 9/11 var og er å «våkne». Joel befalte drankerne å våkne i vers fem i kapittel én. 9/11 markerer ankomsten av den endelige prøvetiden for adventismen, og det representerer Joels befaling om å våkne. Begynnelsen på pinsetiden tar til med en oppvåkning av Guds folk ved 9/11 og ender med oppfyllelsen av lignelsen om de ti jomfruene like før søndagsloven.

Oppvåkningen ved 11. september er et kall til den siste generasjon av et paktsfolk som befinner seg i frafall. Oppvåkningen like før søndagsloven lukker døren for det tidligere paktsfolket.

Begynnelsen og avslutningen er den samme, og i juli 2023 ble de to vitnene i Åpenbaringen 11 vekket til opprøret i forutsigelsen av 18. juli 2020. Den midterste oppvåkningen er fremstilt ved opprør, noe som identifiserer 11. september som den første bokstaven i det hebraiske alfabetet, 18. juli 2020 som den trettende bokstaven og søndagsloven som den tjueandre og siste bokstaven i det hebraiske alfabetet. Den tjueandre bokstaven representerer foreningen av guddommelighet med menneskelighet, som fullendes i den siste av disse tre oppvåkningene.

Herren «blåser liv i de tørre ben» ved 9/11, likesom Han åndet Den Hellige Ånd på disiplene ved begynnelsen av pinseperioden. Disiplene etter Hans himmelfart representerer dem som mottok Den Hellige Ånd, og som deretter fikk sin forståelse av det profetiske Ord åpnet gjennom metodologien «linje på linje». Mottakelsen av Den Hellige Ånd fant sted mens de spiste et måltid, for å spise

åndelig krever at du spiser Jesu kjød og drikker Hans blod, Han som er Ordet.

Opprørerne som sluttet seg til Korah, Datan og Abiram, representerer (slik også adventismens lederskap i 1888 gjør) den klassen som forårsaker rystelsen ved å motsette seg trompetbudskapet som identifiserer Guds folks synder, og samtidig kaller til en tilbakevenden til de gamle stier, de grunnleggende sannheter som er representert ved «de syv tider» i 3 Mosebok 26. Trompeten kaller til både vekkelser og reformasjon. Den første av Millers profetiske juveler, og også den første som ble forkastet av adventismen, representerer begynnelsen og avslutningen av den millerittiske bevegelsen. Begynnelsen og avslutningen av den første engels budskap, slik det ble forkynt av millerittene, er markert ved Moses' «syv tider». I begynnelsen ble det tatt imot, ved slutten ble det forkastet. På grunn av den forkastelsen fremstiller Esekiel adventismen som en dal av døde, tørre ben. Tidsperioden fra 1863 og fram til søndagsloven i De forente stater er synsdalen ifølge Jesaja 22, men den er en dal av døde, tørre ben ifølge Esekiel. Begge disse profetiske dalene samsvarer med Joels Josafats dal, som Joel også identifiserer som avgjørelsens dal.

Med disse begrepene på plass kan spørsmålet stilles: Hvordan har det seg at Joels bok ved 9/11 ble det budskapet Peter identifiserte ved pinsefesten? Vi vil forsøke å klargjøre disse begrepene i de følgende artiklene.

«(Skrevet 5. november 1892 fra Adelaide, Sør-Australia, til «Kjære nevø og niese, Frank og Hattie [Belden].)»»

«Når du blir opplyst av Den Hellige Ånd, vil du se all den ugudeligheten i Minneapolis slik den er, slik Gud ser på den. Om jeg aldri ser deg igjen i denne verden, så vær forvisset om at jeg tilgir deg den sorg og nød og sjelens byrde du uten noen grunn har påført meg. Men for din sjels skyld, for Hans skyld som døde for deg, ønsker jeg at du skal se og bekjenne dine feil. Du forente deg med dem som stod Den Hellige Ånds motstand. Du hadde alle de beviser du trengte for at Herren virket gjennom brødrene Jones og Waggoner; men du tok ikke imot lyset; og etter de følelser du gav næring til, de ord som ble talt mot sannheten, følte du deg ikke rede til å bekjenne at du hadde gjort urett, at disse menn hadde et budskap fra Gud, og at du hadde ringeaktet både budskapet og budbærerene.»

«Aldri før har jeg sett blant vårt folk en så fast selvtilfredshet og uvillighet til å ta imot og erkjenne lys som den som kom til syne i Minneapolis. Det er blitt vist meg at ikke én av dem som nærmet den ånd som ble åpenbart ved det møtet, igjen ville få klart lys til å skjelne hvor dyrebar den sannhet var som ble sendt dem fra himmelen, før de ydmyket sin stolthet og bekjente at de ikke var drevet av Guds Ånd, men at deres sinn og hjerter var fylt av fordom. Herren ønsket å komme dem nær, å velsigne dem og helbrede dem fra deres frafall, men de ville ikke høre. De var drevet av den samme ånd som inspirerte Korah, Datan og Abiram. Disse Israels menn var fast bestemt på å stå imot ethvert bevis som ville vise at de tok feil, og de fortsatte og fortsatte på sin vei i ulydig opposisjon inntil mange ble dratt bort for å slutte seg til dem.»

«Hvem var disse? Ikke de svake, ikke de uvitende, ikke de uopplyste. I dette opprøret var det to hundre og femti fyrster, ansette i menigheten, menn med navn og ry. Hva var deres vitnesbyrd? 'hele menigheten er hellig, hver og en av dem, og Herren er midt iblant dem;

hvorfor opphøyer dere da dere selv over Herrens menighet?’ [4 Mosebok 16:3]. Da Korah og hans ledsagere omkom under Guds dom, så ikke det folket som de hadde bedratt, Herrens hånd i dette mirakel. Hele menigheten anklaget neste morgen Moses og Aron: ‘Dere har drept Herrens folk’ [vers 41], og plagen kom over menigheten, og mer enn fjorten tusen omkom.»

«Da jeg hadde til hensikt å forlate Minneapolis, stod Herrens engel ved min side og sa: ‘Ikke slik; Gud har en gjerning for deg å gjøre på dette sted. Folket handler på ny ut opprøret til Korah, Datan og Abiram. Jeg har satt deg i din rette stilling, en stilling som de som ikke er i lyset, ikke vil erkjenne; de vil ikke gi akt på ditt vitnesbyrd; men jeg vil være med deg; Min nåde og kraft skal oppholde deg. Det er ikke deg de forakter, men budbærerne og budskapet som jeg sender til Mitt folk. De har vist forakt for Herrens ord. Satan har blindet deres øyne og fordreid deres dømmekraft; og dersom ikke hver sjel omvender seg fra denne sin synd, denne usant helligede uavhengighet som krenker Guds Ånd, skal de vandre i mørke. Jeg vil flytte lysestaken bort fra dens sted, dersom de ikke omvender seg og vender om, så jeg kan helbrede dem. De har formørket sitt åndelige syn. De ønsket ikke at Gud skulle åpenbare Sin Ånd og Sin kraft; for de har en ånd av spott og avsky for Mitt ord. Lettfærdighet, overfladiskhet, skjemt og spøk drives daglig. De har ikke vendt sine hjerter til å søke Meg. De vandrer i gnistene fra sin egen ild, og dersom de ikke omvender seg, skal de legge seg ned i sorg. Så sier Herren: Stå på din plikts post; for jeg er med deg og vil ikke forlate deg eller svikte deg.’ Disse ord fra Gud har jeg ikke våget å se bort fra.»

«Lys har skint i Battle Creek i klare, strålende stråler; men hvem av dem som tok del i møtet i Minneapolis, er kommet til lyset og har tatt imot de rike sannhetsskattene som Herren sendte dem fra himmelen? Hvem har holdt tritt, skritt for skritt, med Lederen, Jesus Kristus? Hvem har avlagt full bekjennelse av sin forvillende nidkjærhet, sin blindhet, sin misunnelse og sine onde mistanker, sitt trass mot sannheten? Ikke én; og på grunn av sin langvarige forsømmelse med å anerkjenne lyset, har det latt dem bli langt tilbake; de har ikke vokst i nåde og i kunnskapen om Kristus Jesus, vår Herre. De har unnlatt å motta den nåde de trengte, og som de kunne ha fått, og som ville ha gjort dem til sterke menn i religiøs erfaring.»

Den stillingen som ble inntatt i Minneapolis, var tilsynelatende en uoverstigelig barriere som i stor grad stengte dem inne sammen med tvilere, spørsmålsstillere, med dem som forkaster sannheten og Guds kraft. Når en ny krise kommer, vil de som så lenge har motstått bevis oppå bevis, igjen bli prøvet på de punkter hvor de så åpenbart sviktet, og det vil bli vanskelig for dem å ta imot det som er fra Gud og avvise det som er fra mørkets makter. Derfor er deres eneste trygge vei å vandre i ydmykhet og gjøre stiene rette for sine føtter, for at den halte ikke skal drives ut av veien. Det utgjør hele forskjellen hvem vi holder selskap med, enten det er med mennesker som vandrer med Gud og som tror og stoler på Ham, eller med mennesker som følger sin egen innbilte visdom og vandrer i gnistene fra sin egen opptenning.

Den tid og omsorg og møyen som har vært nødvendig for å motvirke innflytelsen fra dem som har arbeidet mot sannheten, har vært et fryktelig tap; for vi kunne ha vært år foran i åndelig kunnskap; og mange, mange sjeler kunne ha blitt lagt til menigheten dersom de som burde ha vandret i lyset, hadde fortsatt med å lære Herren å kjenne, så de kunne vite at Hans fremgang er gjort rede som morgenen. Men når så meget arbeid må brukes nettopp i menigheten for å

motvirke innflytelsen fra arbeidere som har stått som en granittvegg mot den sannhet Gud sender sitt folk, blir verden etterlatt i forholdsvis mørke.

«Gud mente at vekterne skulle reise seg og med forente røster sende ut et bestemt budskap, idet de lot basunen gi en klar lyd, for at folket alle kunne springe til sin pliktpost og utføre sin del i det store verket. Da ville det sterke, klare lyset fra den andre engelen, som kommer ned fra himmelen med stor makt, ha fylt jorden med hans herlighet. Vi er år tilbake; og de som stod i blindhet og hindret fremgangen for nettopp det budskapet som Gud mente skulle gå ut fra møtet i Minneapolis som en brennende lampe, har behov for å ydmyke sine hjerter for Gud og se og forstå hvordan verket er blitt hindret ved deres blindhet i sinnet og hjertets hardhet.»

«Det er blitt brukt timer på å kives om småting; gyldne anledninger er blitt bortkastet, mens himmelske sendebud har sørget, utålmodige over forsinkelsen. Den Hellige Ånd—det har vært så liten verdsettelse av dens verdi eller av nødvendigheten av at hver sjel mottar den. De som virkelig mottar den himmelske utrustning, vil gå ut ikledd rettferdighetens rustning for å stride for Gud. De vil akte på Herrens ledelse og vil være fylt av takknemlighet til Ham for Hans miskunnhet. Men på mange, mange steder og ved mange, mange anledninger kunne det med sannhet sies, slik det ble sagt i Kristi dager om dem som bekjenner seg som Guds folk, at det ikke kunne gjøres mange mektige gjerninger på grunn av deres vantro. Mange som har vært bundet i mørkets lenker, er blitt aktet fordi Gud har brukt dem, og deres vantro har vakt tvil og fordom mot sannhetens budskap som himmelens engler søkte å formidle gjennom menneskelige redskaper—rettferdiggjørelse ved tro, Kristi rettferdighet.» The 1888 Materials, 1066–1070.